

Det har vi nogle regler om i stabilitetspagten. Man kan gå ind og tage fat i det, hvis det er sådan.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Holger K. Nielsen som ordfører.

Holger K. Nielsen (SF):

Når vi om nogle timer trykker på knapperne her i Folketinget, så vil det være en meget vidtgående beslutning, vi skal stemme om. De, der stemmer ja, vil stemme ja til en meget vidtgående politisk integration, som Danmark vil blive trukket ind i.

De vil også stemme for, at de danske undtagelser ophæves. Realiteten er jo den, at man vil ophæve det nationale kompromis, som jo blev grundlaget for dansk EU-politik efter folkeafstemningen i 1992. Det nationale kompromis var til dels et forsøg på at finde en løsning efter det danske nej i 1992, men det var jo også et forsøg på at få et bredere grundlag for den danske Europapolitik.

Siden 1972 har der været en temmelig ufrugtbar skyttegravskrig mellem jasiden og nejsiden, og derfor var der en god mulighed for at få skabt et egentligt kompromis, hvor begge parter gav og tog, hvor nejsiden accepterede, at Maastrichttraktaten kunne ratificeres med de danske undtagelser, og hvor jasiden accepterede, at undtagelserne skulle være en del af en langsigtet dansk europapolitik.

Det er så den aftale, som jasiden nu vil have ophævet. Det skal ikke længere være en del af dansk EU-politik, at vi skal stå uden for de områder, som fører frem til en union, som fører frem mod et Europas Forenede Stater, og det betyder jo, at man på mange måder er på vej tilbage til den gamle situation.

Jeg synes, at jasiden påtager sig et meget stort ansvar og løber en meget stor risiko ved det, den er i gang med her. Hvordan kan man tro på, at man kan skabe en offensiv dansk europapolitik med cirka halvdelen af befolkningen imod sig? Tror man virkelig på, at man i længden kan lokke/true den danske befolkning ind i en mere vidtgående politisk integration med cirka halvdelen af befolkningen imod sig? Har man overhovedet overvejet, hvad det betyder i forhold til befolkningens tillid til EU, i forhold til at få en folkelig diskussion og at have en folkelig tillid til det europæiske projekt, at man på den måde trækker det af sted? Men det vil man,

og jeg synes som sagt, at man påtager sig et meget stort ansvar ved det her.

ØMU'en vil give en mere vidtgående politisk integration. Det er for os at se en rimelig enkel sammenhæng, at når man har en fælles mønt, bliver man også nødt til at have en større grad af politisk integration, en politisk union. Det er en sammenhæng, som de fleste mennesker uden for det her hus udmærket kan se. De fleste gymnasieelever, som deltager i mange af de møder, vi har i øjeblikket, kan se den enkle sammenhæng, at med en fælles mønt må der også være et fælles økonomisk område, og det betyder naturligvis, at den økonomisk-politiske udvikling i de forskellige lande påvirker hinanden.

I lande uden for Danmark er man også helt, helt klar over den sammenhæng. Gerhard Schröder og Göran Persson har udtalt sig om det. De fleste uden for Danmark er helt, helt klar over, at den fælles mønt er et instrument til at skabe en stærkere politisk integration.

Så sent som i dag har jeg fået et telegram fra Reuters – det er fra kl. 11.52 – om, at det italienske medlem af Den Europæiske Centralbanks styrelsesråd, Tommaso Padoa-Schioppa, har skrevet en artikel i La Stampa, hvor han siger, at hvis det her skal kunne fungere, så er man nødt til at have en politisk modmagt til Den Europæiske Centralbank. Det har man ikke i øjeblikket, og hvis man skal have det, så vil det kræve en yderligere politisk integration. Og han siger til sidst, at hvis det kommer til en opbremsning i den europæiske integrationsproces, så vil det svække troværdigheden og styrken af den europæiske euro på de internationale markeder.

Her er vi ved noget meget fundamentalt, som meget sjældent fremdrages i den danske diskussion: at der jo er en ambition om, at euroen skal være en international reservevaluta. Hvis der skal være tillid til den på det internationale finansmarked, så forudsætter det, at der enten er en regering bag den pågældende valuta, eller at der er en meget, meget kraftig harmonisering af den økonomiske politik.

Det er jo også derfor, man i Frankrig taler om en økonomisk regering, der skal få det her sat i gang. Det er derfor, man fuldt ud er klar over, at én af årsagerne, ikke hele årsagen, men én af årsagerne til faldet i euroen i den seneste tid er en manglende politisk styring af det her. Og derfor vil der komme et tiltagende pres fra det internationale kapitalmarked, fra spekulanter-